

MIGRAPOLIS 2016 YTONG MİMARİ FİKİR YARIŞMASI

Akdeniz, Dünya üzerindeki sulak alanların yüzölçümü olarak yüzde 0.8'lik kısmı. Fakat aynı zamanda **kültürel ve politik** olarak gezegenin en yoğun, en aktif, en çalkantılı denizi. Akdeniz tarih öncesi devirlerden bugüne kadar uygarlıkların kesişim noktası, bir tür kültürler arası bağlayıcı ya da sınır tanımlayıcı düzlem olageldi. Zaman zaman bu havza Yunan şehir devletleri tarafından çevrildi kimi zaman ise Roma İmparatorluğu tarafından **Mare Nostrum** (bizim deniz) olarak adlandırıldı. Söz konusu olan on bin yıllık bir tarih ve en az kadim Çin uygarlığı kadar eski olan uygarlıklar olunca karşımıza onlarca yoğun katman çıkıyor. Braudel'in tanımlamasıyla Akdeniz'i çevreleyen üç köklü uygarlık (**Batı - Hristiyan, İslam , Yunan - Ortodoks**) vardır. Bu uygarlıkların tarih boyunca Akdeniz üzerinde bıraktıkları görünmez izler, şüphesiz ki bugün geldiğimiz noktadaki ayrışmanın ve tüm gerilimlerin öncülleri. Tüm bu gerilimlerin ve çalkantılı politik ilişkilerin arasında özellikle de yakın tarihte **mülteci mezarlığına** dönmüş bir deniz üzerinde geleceğe dair yaşam biçimlerini, Akdeniz'in kadim göçerlerinin devamı sayılabilecek bugünün göçmenleri üzerinden hayal etmenin heyecanı ile migrapolisi oluşturduk.

1950'den sonraki göçlerin çoğunun ortak noktası ise Ortadoğu'daki politik gerilimler ve savaşlar. Son dönemde medyadan hepimizin tanık olduğu trajik boyutun ötesinde Akdeniz üzerinden Avrupa ülkelerine ulaşma umuduyla yola çıkan bir çok mülteci için göç artık **sürekli bir pratik** halini almış durumda. Bu pratik öylesine kök salmış ki Akdeniz göçerleri kendi terminolojisini bile oluşturmuş; şokçular, kapama, mektep... Günümüzde Akdeniz üzerindeki göç hareketinin durumu böyle iken gelecek üzerine üretilen senaryolar da pek iç açıcı değil. Tüm bu politik kutuplaşma ve savaşların üzerine eklenen küresel ısınmanın etkileri hem savaşları tetikliyor hem de doğrudan **yeni göç dalgaları** yaratacakmış gibi gözüküyor. Migrapolis tam olarak bu noktada temelleniyor ve tüm olumsuz senaryoların arasında Akdeniz'in geleceğine dair göç kültürü üzerinden spekülasyonlar geliştirmeyi hedefliyor.

Küresel ısınma ve artan savaşlarla birlikte göç o kadar sıklaşır ki göç yolları teknelerin oluşturduğu bir çizgisellikte algılanabilir olmaya başlar. Göç artık bir yaşam biçimidir. Yasadışı göçmen olarak anılan ve birçok devletin kapılarını kapadığı göçmenler deniz üzerinde bir hayata mecbur bırakılır. Bu yeni yaşam beraberinde birçok potansiyeli getirir. Yükselen deniz seviyeleri yüzünden birçok insan baskınlarla boğuşurken Akdeniz'de yeni bir yaşam biçimi filizlenmektedir.

Migrapolis bireysel seyahat ve yaşam alanı sunan modüler birimlerin gözle görülür bir altyapı olmadan bir araya gelmesiyle ortaya çıkıyor. Açık denizin **tabula rasa** niteliğini bozmadan, yine onun akışkanlığı ve geçiciliği ile ilgili olarak tek altyapı sistemini **manyetik dalgalar** oluşturmaktadır.

Merkezi üretim (enerji, besin) tesisleri kelimenin alışageldiğimiz haliyle inşa edilmiş tek fiziki mekan. Bu merkezler aynı zamanda geriye kalan irili ufakli tüm birimleri organize

eden manyetik dalgaları yayıyor. Her iki ucunda basit bir iletken bobin bulunan birimlerin kullanıcıları devreyi aktif hale getirdiklerinde merkezi sistemin bir parçası haline geliyorlar ve sistematik / kurgusal kent dokusunu meydana getiriyorlar. Bu haliyle düşünüldüğünde her bir birimin **elektromanyetik bobinleri** bir **çapa** görevi görüyor. Çizgisel bir seri oluşturacak şekilde birbirlerine eklenen birimler, her biri Migropolis'in en kamusal alanları sayılabilecek merkezlere bağlanan **stoa**'lar oluşturur. Bu eğrisel yolların her biri bir diğerine benzerken aynı zamanda manyetik dalgaların biçimlendirdiği kentsel dokunun çeşitliliği sayesinde de farklılaşır.

Eğrisel çizgiler halinde birbirine eklenerek birbirinden farklı boyutlarda ve işlevlerde merkezler etrafında kümelenen birimlerin gerektirdiği **sınırlı enkesitte** kamusal alan oluşturma meselesine toplum tasviri üzerinden cevaplar bulmaya çalıştık. Akdeniz gibi durmaksızın **çatışan çıkarlar** ve **sınır karmaşaları** ile dolu bir su kütlesi üzerinde, hatta tam olarak tarihi doğu-batı ekseninin geçtiği yerde **sınırsız bir toplum** hayali politik açıdan olduğu kadar mimarlık disiplininin iç dinamikleri açısından da ilgimizi çekti.

Akdeniz'in hiç de yabancı olmadığı bir arketip olan stoa'nın enkesiti bizim için ilham vericiydi. Oldukça basit birimlerin yan yana dizilmesiyle oluşan çizgisel hattı çevreleyen kamusal alan Akdeniz iklimiyle birlikte düşünüldüğünde vazgeçilmez hale geliyor.

Stoa ve çevresindeki birimlerin ilişkisinden farklı olarak Migropolis'te yaşama alanı ile kamusal alanlar arasındaki sınırlar çok daha fazla **bulanıktır**. Böylelikle hayalini kurduğumuz açık ve sınırsız bir toplumun mekansal yansımalarını ararken, **geçirgen** ve çeşitli kademelerde mahremiyet sağlayan mekanlarla **kamusal yaşantıyı sürekli besleyecek** bir organizasyon oluşturmayı hedefledik.

Bizce Heidegger'in **Wohnen** kavramının güncel karşılıklarının aranması bu çağa ait yeni aidiyet biçimlerini keşfetmek için olmazsa olmaz. Akdeniz üzerinde herhangi bir devletten ve onların zahiri sınırlarından bağımsız bir topluluk tahayyülü böylesine bir arayış için gerekli platformu sunuyor. Üzerinde inşa etmeye alışageldiğimiz 'zemin' gibi bir düzlemin olmadığı, her şeyin hareket halinde ve geçici olduğu bir bağlamda aidiyetin cisimleşmesi nasıl olabilir ?

Migropolis'te her bir birimin üzerinden miliAmper düzeyinde geçen akım geçen akım, yine otonom birimin devresine bağlı denize sarkıtılmış katot (+ yüklü) uç sayesinde tuzlu suda çok küçük bir akım oluşturur. Bu akım doğrultusunda birimlerin yüzeyine yapışan mineraller **bio-rock** adı verilen hafif kayaları oluşturur. Bu kayalar mercanların yaşayacağı yüzeyleri oluşturur.

Benzer bir şekilde birimlerin su üzerinde kalan yüzeylerinde de akım şiddetine göre toplanan algler onlarca **farklı renkte ve dokuda kabuklar** oluşturur. Bunun tüm bu geçişlilik üzerinde yeni bir aidiyet biçimi olarak adlandırılabilceğine inanıyoruz.